

РЕШЕНИЕ

№ 7532

гр. София, 23.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 16.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **4610** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.39, ал.1 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.
Образувано е по жалба на Р. М. М. срещу Решение № 328605-60 от 29.05.2020 г. на Директора на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи, с което на основание чл.53, ал.3, чл.56, ал.6, вр. чл.54, ал.3, т.1 и т.2 от ЗЗЛД и чл.30 от НАРЕДБА № I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, е отказано заличаване на обработваните в информационните фондове на МВР лични данни по отношение на издадени на лицето 43 бр. актове за установяване на административни нарушения и 42 бр. наказателни постановления за налагане на административни наказания по реда на Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ по заявление вх. № 328605-26 / 21.02.2020 г.

Жалбоподателят – Р. М. М., чрез процесуален представител адв. С. твърди, че решението е незаконосъобразно. Прави искане за отмяна на оспореното решение. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – Директора на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи, не се явява, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не

взема становище по жалбата.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност, от лице, което е адресат на акта и чиито права актът засяга неблагоприятно.

Съдът приема жалбата за подадена в срок, доколкото същата е постъпила в съда в срока за обжалване на мълчалив отказ по подаденото заявление / предвид непроизнасянето на органа в двумесечния срок по чл.53, ал.3 от АПК/, съответно същата е уточнена по предмет с молба от 29.06.2020 г., след запознаване с процесното решение – срещу последвалия в хода на производството изричен отказ.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото в тяхната съвкупност, въз основа на наведените в жалбата основания и като извърши служебна проверка относно законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, предвидени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

Оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен административен орган – Директорът Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи при законосъобразно делегиране на пълномощия със Заповед № 8121з-1111 / 08.10.2019 г. на Министъра на вътрешните работи.

Актът е в предписаната от закона писмена форма. Поради липсата на изрична разпоредба в ЗЗЛД относно формата и съдържанието на решението, приложение следва да намери чл. 59, ал. 2 от АПК. От формална страна, актът съдържа задължителните по чл.59, ал.2 от АПК реквизити.

При това не е налице основание за отмяната му или обявяване на нищожност по чл.146, т.1 или т.2 АПК.

Не са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предпоставка за отмяна на решението на основание 146, т. 3 от АПК.

Съдът обаче счита, че решението е прието в нарушение на материалния закон – основание за неговата отмяна по чл.146, т.4 АПК.

Между страните не е спорно, че искането за заличаване касае именно лични данни по смисъла на §1 от ЗЗЛД, във връзка с чл.4, ал.1 от Регламент / ЕС/ 2016/679.

Съгласно § 65 от Преамбюла на Регламент / ЕС/ 2016/679 субектът на данни следва да има право на коригиране на личните данни, свързани с него, както и правото „да бъде забравен“, когато запазването на тези данни е в нарушение на регламента или правото на Съюза или правото на държавата членка, под чиято юрисдикция е администраторът на лични данни.

Съгласно чл.13, т.2 от Регламента, при получаване на информация за това какви лични данни се обработват за лицето, администраторът предоставя и информация за срока, за който ще се съхраняват личните данни, а ако това не е невъзможно – критериите, използвани за определяне на този срок.

Процесното заявление е подадено на основание чл.56, ал.2 от ЗЗЛД, съгласно която разпоредба администраторът „е длъжен да изтрие личните данни и субектът на данните има право да поиска администраторът да изтрие личните данни, които го засягат, когато обработването нарушава разпоредбите на чл. 45, 49 или 51 или когато личните данни трябва да бъдат изтрети с цел спазване на правно задължение на администратора.“

Разпоредбата на чл.45, ал.1 от ЗЗЛД, предвижда, начина, по който следва да се обработват личните данни, като с оглед процесното заявление следва да се обърне внимание на т.1, т.2, т.3 и т.4: „личните данни трябва да: 1. се обработват законосъобразно и добросъвестно; 2. се събират за конкретни, изрично указани и законни цели и да не се обработват по начин, който е несъвместим с тези цели; 3. са подходящи, относими и да не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват; 4. са точни и при необходимост да са поддържани в актуален вид; трябва да се предприемат всички необходими мерки, за да се гарантира своевременното изтриване или коригиране на неточни лични данни, като се имат предвид целите, за които те се обработват“.

Съгласно чл.49 от ЗЗЛД, „Обработването на лични данни е законосъобразно, когато е необходимо за упражняване на правомощия от компетентен орган за целите по чл. 42, ал. 1 и е предвидено в правото на Европейския съюз или в нормативен акт, в който са определени целите на обработването и категориите лични данни, които се обработват“, т.е. когато лични данни от компетентни органи се обработват „за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществения ред и сигурност и тяхното предотвратяване“.

Съгласно чл.56, ал.6 от ЗЗЛД: „Коригиране, допълване, изтриване или ограничаване на обработването на лични данни може да се откаже, като се отчитат основните права и законните интереси на засегнатото физическо лице, в случаите по чл. 54, ал. 3“, които са изрично посочени, а именно: „когато това е необходимо, за да: 1. не се допусне възпрепятстването на служебни или законово регламентирани проверки, разследвания или процедури; 2. не се допусне неблагоприятно засягане на предотвратяването, разкриването, разследването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания; 3. се защити общественият ред и сигурност; 4. се защити националната сигурност; 5. се защитят правата и свободите на други лица.“

При горната регламентация, за да откаже мотивирано изтриването на лични данни, представляващи 42 бр. по отношение на издадени на лицето 43 бр. актове за установяване на административни нарушения и 42 бр. наказателни постановления за налагане на административни наказания по реда на ЗДвП, администраторът е следвало да обсъди всяко едно от тях, като посочи конкретно основание за отказ – като конкретно фактическо основание, и го подведе под съответната правна разпоредба / някое от изрично посочените в чл.54, ал.3 от ЗЗЛД хипотези/.

Вместо това, решението, макар и обемисто в мотивната си част, всъщност е неясно, объркано и липсват конкретни мотиви за отказ по отношение на всяко едно от фигуриращите в информационните фондове на МВР АУАН и НП, издадени на Р. М..

Първо, отделно са посочени становищата на всяко ОД на МВР – К., Л., К., Велико Т. и Отдел „Пътна полиция“ при ГД“НП“, от където са издадени съответните документи / АУАН и НП/, като същите са разнопосочни

Становището на ОДМВР К. касае един АУАН, съответно едно НП, като е посочено, че същото е със статус „влязъл в сила“ и „неплатен“, като е посочено, че била изтекла давността за изпълнение на наказанието, поради което след заявлението е нанесен и статус „Изтичане на абсолютна давност“, като по искането за заличаване се сочи, че служителите на ОДМВР К. нямали права за заличаване. Няма посочено правно основание за отказ.

Становището на ОДМВР К. също касае един АУАН, съответно едно НП, като в него се сочи, че тази данни не подлежат на изтриване, без каквито и да е мотиви за това.

Становището на ОДМВР Велико Т. отново касае един АУАН, съответно едно НП, като в него макар да не е посочено някакво правно основание за отказ, поне е посочено като фактическо основание, че наложената с НП санкция не е заплатена.

Становището на Отдел „Пътна полиция“ при ГД„НП“ касае всички останали АУАН и НП, но в него няма никакъв коментар относно конкретните актове, заплатени ли са санкциите, отнемат ли се по тях точки, влезли ли са в сила НП или са отменени и т.н., но се сочи, че „не съществува правно основание наличната информация за дисциплината на водача да бъде заличена от информационните масиви“, като се сочи разпоредбата на чл.30 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, в която няма определен срок за съхранение.

Като цяло след и възпроизвеждане на становищата, не става ясно дали администраторът, който се произнася по искането, възприема тези становища.

След това като „причини“ за липсата на основание за изтриване на личните данни, което следва да са обобщените мотиви на администратора, само са преписани разпоредбите на чл. 165, ал.1, т.6 от ЗЗДвП, съгласно която „Определени от министъра на вътрешните работи служби: 6. водят националните регистри за водачите и техните нарушения и наказания, моторните превозни средства и пътнотранспортните произшествия и създават информационни фондове за съхраняване на данните“ и на сочения по-горе чл.30 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. , съгласно който: „(1) Информация за съставените актове за установяване на административни нарушения, фишове, наказателни постановления, издадени заповеди за прилагане на принудителни административни мерки, решения, присъди, както и вида и размера на наложените наказания и броя на отнетите контролни точки се съхранява в АИС АНД. (2) Наказателните постановления, решенията, присъдите и заповедите се подреждат по реда на завеждането им в отделни папки и се съхраняват до изпълнението на наложеното наказание или приложената мярка не по-малко от 5 години. (3) Наказателните постановления, в които наред с наложеното наказание е постановено и отнемане на контролни точки, се съхраняват до възстановяването на отнетите контролни точки, но не по-малко от 5 години.“

Накрая, без да се обсъждат фактическите основания за отказ за заличаване при всеки АУАН и НП, общо, като правни основания за отказа са посочени чл.56, ал.6, във връзка с чл.54, ал.3, т.1 и т.2 от ЗЗЛД, които, видно от цитирането им по-горе представляват няколко различни хипотези /изтриване или ограничаване на обработването на лични данни може да се откаже, като се отчитат основните права и законните интереси на засегнатото физическо лице, „когато това е необходимо, за да: 1. не се допусне възпрепятстването на служебни или законово регламентирани проверки, разследвания или процедури; 2. не се допусне неблагоприятно засягане на предотвратяването, разкриването, разследването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания.“

Видно цитираните разпоредби, някои от хипотезите изобщо не са свързани и не могат да бъдат свързани с конкретния казус.

Освен това, самата разпоредба на 54, ал.3, т.1 от ЗЗЛД е бланкетна и същата може да се приложи само във връзка с друга такава, в която е уредено конкретната служебна или законово регламентирана проверка, разследване или процедура.

Предвид горното, така изложените мотиви, на практика представляват липса на мотиви по отношение отказа за заличаване на исканата информация, отнасяща се до всеки един АУАН и НП, тъй като от тях изобщо не може да се направи извод за волята на администраторът и основанието, на което отказва заличаването по отношение на отделните документи.

По отношение на всяко от тях следва да бъде преценено дали ли е влязло в сила НП или същото е отменено с влязло в сила решение на съда, платена ли е санкцията по него, отнемат ли се контролни точки.

Въз основа на горната информация следва да се прецени дали може да се откаже изтриването на информацията, като това може да стане само, ако конкретната информация е нужна за извършване на законово регламентирани проверки, разследвания или процедури, което трябва конкретно да се укаже за какви процедури е нужна информацията, или е необходима с оглед да не се допусне неблагоприятно засягане на изпълнението на наказания, когато същите не са платени.

От решението изобщо не е ясно какво е основанието да се съхраняват и да не се заличават данни, свързани с наказателни постановления, които са отменени с влязло в сила решение на съда, каквито решения на съда по отношение на две от тях са приложени, а са били представени и на администратора с искането.

Не е ясно и какви са съображенията да не се заличава информация за АУАН, въз основа на който изобщо не е издавано наказателно постановление.

Безспорно са налице законови процедури, с оглед на които е нужна информация, съдържаща се в някои от горните АУАН и НП, например с оглед издаването на принудителни административни мерки по чл.171, т.1, б. „д“ или т.2, б. „к“ от ЗДвП, или по чл.157, ал.4 от ЗДвП и др., но не съдът е този, който следва да мотивира решението на администратора на лични данни.

Вярно е, че няма срок, в който следва да се съхранява информацията, но с оглед цитираните по-горе разпоредби, същата следва да се събира и съхранява само „за конкретни, изрично указани и законни цели“, личните данни да са „подходящи, относими и да не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които се обработват“.

С оглед изложеното становище от адв. С., съдът държи да отбележи, че разпоредбата на чл.30, ал.2 и ал.3 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г., не урежда срок, в който следва да фигурира в информационните масиви на МВР информацията /до изпълнението на наложеното наказание или приложената мярка не по-малко от 5 години и до възстановяването на отнетите контролни точки при НП, в които е постановено и отнемане на такива/, тъй като това е срок в който да се пазят самите документи, като хартиени носители.

Въпреки това, събирането и съхранението на информация, представляваща лични данни, следва да е съобразено само с целите, за които се събира и до момента, до който е необходима.

Следователно, всички лични данни, които са извън това приложно поле, и за които няма конкретно основание по чл. чл.56, ал.6, във връзка с чл.54, ал.3 от ЗЗЛД за отказ, следва да бъдат заличени по искане на лицето.

Като е постановил решение при неясни и непълни мотиви, от които не може да се разбере действителната воля на административния орган по отношение искането за заличаване на всеки АУАН и всяко НП, както и при неизяснени фактически обстоятелства, администраторът на лични данни е постановил решение, в нарушение

на чл. 59, ал.1 и ал.2, т.4 от АПК, което следва да бъде отменено на основание чл.146, т.4 от АПК.

Преписката следва да бъде върната на органа за ново произнасяне, след извършване на дължимата проверка за всеки акт и НП, и съответно за коректна преценка за заличаване или мотивиран отказ, съобразно законовите разпоредби.

Основателна при този изход на спора е претенцията на оспорващия за присъждане на разноси. Такива са доказани в размер на 10 лева за внесената държавна такса по оспорването и 700 лв. адвокатски хонорар, платен при сключване на договора в брой.

Водим от горното и на основание чл. 39, ал. 1 от ЗЗЛД и чл. 172, ал. 2, чл.173, ал.2 и чл.174 АПК, Административен съд София-град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ жалба на Р. М. М. Решение № 328605-60 от 29.05.2020 г. на Директора на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи.

ИЗПРАЩА делото като преписка на административния орган за ново произнасяне, при съобразяване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите му и в срока по чл.53, ал.3 от ЗЗЛД.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на Р. М. М. сумата в размер на 710 /седемстотин и десет/ лева разноси по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: